

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. X. Quidnam Episcopus Romanus pro Athanasio scripserit ad
Orientales Episcopos: utque Romam missi sint, qui unà cum Episcopo
Romano crimina quae Orientalibus objiciebantur, examinarent. Et ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CAP. X.

Κεφ. ι.

Quidam Episcopus Romanus pro Athanasio scripsit ad Orientales Episcopos: ut que Romam missi sint, qui unâ cum Episcopo Romano crimina quæ Orientalibus objiciebantur, examinarent. Et quomodo à Constante dimissi sint.

Sed cum Episcopi Aegypti hæc falsa esse scripsissent, animadvertens Julius Athanasium non posse tuto in Aegypto degere, cum quidem ad se evocavit. Ad Episcopos vero qui Antiochiæ conveniant, eorum enim tunc temporis acceperat Epistolam, literas scripsit, quibus eos accusabat quod Nicæni Concilii fidem clanculo innovarent, & quod præter Ecclesiæ leges ipsum ad Synodum non vocassent. Legem enim esse Pontificiam, ut pro irritis habeantur quæ præter sententiam Episcopi Romani fuerint gesta. Eaporto quæ apud Tyrum & in Mareote contra Athanasium acta essent, non ex juris præscripto acta esse. Nam ea quidem quæ Tyri acta fuerant, fraudis convinci ex calumnia ficta de Arsenio: quæ autem in Mareote gesta essent, confutari ex absentia Athanasii. Postremo arrogantiam literarum reprehendebat. His aliisque de causis, æquum omnino esse censebat, ut Athanasio & Paulo succurreret. Nam & ille non multo post in Italiam advenerat, & calamitates suas deplorabat. Sed cum literis quas ad Orientis sacerdotes de Athanasio & Paulo scripserat, nihil proficeret, causam eorum ad Imperatorem Constantem retulit. Ille vero Constantio fratri scripsit, ut ex Orientis Episcopis quosdam mitteret, qui depositionis illorum rationem redderent. Tres igitur ad eam rem eliguntur Episcopi, Narcisus Episcopus Irenopolis in Cilicia, Theodorus Heracleæ in Thracia, & Marcus Arethuse quæ est in Syria. Qui cum in Italiam venissent, acta sua defendere cœperunt, & Imperatori persuadere conati sunt, Orientalis Synodi justam fuisse sententiam. Sed cum ab iis exigeretur, ut fidem suam exponerent, formulam quidem fidei quæ Antiochiæ ab ipsis fuerat promulgata, occultarunt: aliam vero professionem libello comprehensam obtulerunt, & ipsam à fide in Nicæno Concilio comprobata nihil

Δια ὃ ῥωμαῖοὶ ἐγράψαν ὑπὲρ ἀθανασίου τοῖς ἀπὸ τῶν ἰταλιανῶν ἐπισκοποῖς, καὶ ὡς ἐξ ἄλλων εἰς ῥώμην ἐπισκόπος, πωδίστασι φησὶν νοὶ τοῦ ῥώμης τὰ κατὰ τῶν ἰστικῶν ἐπιπέπων ἐγγράμματε καὶ ὡς ἀτιμώσαντες παρακωλύσαντες αὐτοῦ καί εἰρος.

Τῶν δὲ αἰγυπτίῳ ἐπισκόπων νεκρὰ ταῦτα εἶναι γραφάτων, μαθὼν ἰδὼν ὅσα ἀσφαλὲς ἀθανασίῳ τῶς ἐν αἰγύπτῳ διάγειν, τὸν μὲν πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλοῖς ἐν ἀντιοχείᾳ συνελθόντων, ἐτυχε γὰρ νικαῦτα τῶν τέτων δεξάμεθα ἐπιστολῶν, ἔγραψεν ἐγκαλῶν, ὡς λάτρεα πρὸς τὸ δόγμα τῆς ἐν νικαίᾳ συνόδου νεώτεροι, καὶ αὐτὸς τὰς νόμους τῆς ἐκκλησίας αὐτὸν εἰς τὴν συνόδον ἐκεκλήκασι· εἶναι γὰρ ῥώμην ἐκείνην ἀκρεα ἀποφανθῆναι πρὸς γνώμην κατὰ τὴν νὰ τῶν ῥωμαίων ἐπισκόπων· ἃ δὲ ἐν τῷ μαρεώτῃ, μὴ ἐν δύνῃ πεπραγμένον ἀθανασίῳ· καὶ κατηγορεῖ τῶν μὲν τῶν ἐν σένιον συκοφαντῶν τῶν δὲ ἐν τῷ μαρεώτῃ τῶν ἀθανασίῳ ἀπεισῶν· ἐφ' ἅπασιν ἵσταται δαδὲς τῶν γραμμάτων ἐμμέθεο· καὶ ἐν τέτων δὲ καὶ ἐν πάντων ἀνελογίζετο χεῖρας βοηθεῖν ἀθανασίῳ, καὶ παύλῳ· μετ' ὧν γὰρ καὶ αὐτὸς εἰς ἰταλίαν πρὸς ἀγαθὸν κατ' αὐτὸν ἀπώδυσθε· ἐπεὶ δὲ ἐξ ἡμετέρας πρὸς αὐτῶν τοῖς ἀπὸ τῶν ἰστικῶν ἐπισκοπῶν ἦν, δὴλα τὰ κατ' αὐτὸς ἐποίησεν καὶ αὐτὸν πρὸ βασιλείᾳ· ὁ δὲ κωνσταντῖος τῶν ἀδελφῶν ἐγράψε, πέμψαι τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας σκόπων, ἀπολογησομένων πρὸς τὴν ἀποκαταστάσεως· καὶ αἰεῖντα ἐπιπέπων τῶν νεκρῶν· ὁ εἰρηνοπόλεως τῆς κιλικίας τῶν σκόπων, καὶ θεόδωρος ὁ ἡρακλείας τῆς θρακίας, καὶ μαρκῶς ὁ δεσπόσης τῆς ἰστικῆς· καὶ πρὸς ἀγαθὸν εἰς ἰταλίαν, τῶν αὐτῶν πεπραγμένους ἰστικῶν, καὶ τῶν βασιλείᾳ πείθῃν ἐπὶ τῶν, δικαίαν εἶναι ἀναβολικῆς συνόδου τὴν κείνην· ἀπαταλῶν νοὶ δὲ λέγειν ὅπως πεισθῶσιν, τὴν μὲν καταδείσαν πρὸς αὐτῶν ἐν ἀντιοχείᾳ ἀπὸ τῶν ψαυθῶν· ἑτέραν δὲ ἐγγράφον ὁμολογῆσαι εἰς δόξασιν, καὶ ἔτιως ἀπάδυσαν τῆς ἐκκλησίας

δοκιμασίας· σιωπῶν δὲ κόνσας ὡς ἀδί-
κως ἐπέβησαν τοῖς ἀνδράσιν, ὅτι ἐκκλη-
μάτων ἔνεκεν, ἐξ ἧς βίης, διπλοφύλοι τῶν
πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν, ὡς αἱ κατὰ τὴν εἰ-
ρηον, ἀλλὰ τῆς ἀεὶ τοῦ δόγμα διαφωνίας,
ἀπίστευσαν τέρας, μὴ πείσασθαι ἀεὶ ὡν
ἐκλήθησαν.

A fecius discrepantem. Itaque Constans,
cum animadverteret eos injuste infidia-
tos esse Paulo atque Athanasio, nec ob
crimina aut ob vitæ turpitudinem, ut
depositionis sententia continebat, sed
ob disensionem fidei, illorum commu-
nionem esse averfatos, in patriam eos
remisit, cum persuadere nequivissent id
cujus gratia venerant.

Κεφ. ια΄.

CAPUT XI.

Ἡτοιμασθε μακροεὶχον ἐκδήσιον· καὶ πρὸς τῶν ἐν καρδίᾳ
ἐπιπέσει γρηνημίνων· ὡς καθεύδοντες τῆς ἐπίσης ἰαλίον τοῦ ῥα-
μυδῆ ὅσον τὸν ἰσπανίου ἐπίσκοπον, ὡς ἄστασις ἐξ τοῖς
λοιποῖς κοινωνήσαντας.

*De proluxa fidei formula, & de his qua acta
sunt in Synodo Serdicensi: & quomodo O-
rientales Julium Romanum Episcopum, &
Hosium Hispanum deposuerint, eò quod
cum Athanasio & ceteris commu-
nicassent.*

Τριῶν δὲ ἡδὴ γηροῦν ἐκινῶν, πάλ-
ιν οἱ ἐπιτῆς ἐπέπισκοποι, τοῖς ἀνά τῶν
δύσιν ἐτέραν διεπέμψαντο γράφῳ, ἣν μα-
κροεὶχον ἐκτεσον ὀνομάζουσιν, ὡς διὰ πλείο-
ν ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων ἀπὸ τῆς ἀρε-
τῆς συγκείμενῳ καὶ ἐπίσης μὲν ἐν ταύτῃ
ἐξ ἐπιπέσει δὲ ἐποποίησαν· τὴν δὲ λέγοντας
ὅτι ἐκόντων τὸν υἱόν, ἢ ἐξ ἐτέρας ὑποστάσεως,
ὡς ἐκ θεοῦ, καὶ ὅτι ἦν ποτὲ γέννηθῆ· ἢ αἰὼν ὅτε
ἐκ ἦν, ἀπεκήρυκτον· διδοξίαι δὲ ὁ τῆς γε-
μανικίας ἐπίσκοπος ἦν, μαθίνας τὴν ἐμα-
κεδονίαν διακομισάμενον ταύτῃ τῶν γρά-
φῳ, ἐπεσσεύετο οἱ ἀνά τῶν δύσιν ἰερεῖς
δυνατῶν γράψασαν τοῖς ἐνικαῖα δόξασιν, ἢ
ἐπὶ ταῦτα πολυπραγμονεῖν ἐδὲν λοιπὸν
ἐπὶ δὲ ἐπὶ τῶν κόνσας ὁ βασιλεὺς ἦν καὶ χά-
ριτον ἀδελφόν, ὡς ἐπὶ τὸν ἀθανά-
σιον οἰκίαις ἀπολαβεῖν θεῶν, καὶ γράφῳ
ἐδὲν ἔπει, ἀντιπρῶτον τῶν ἀπὸ τῆς ἐναν-
τίας ἐπέσει· οἱ δὲ ἀεὶ τὸν ἀθανάσιον καὶ
παῦλον, ἀρεσιόνητες ἀπὸ γρηνοῦ ἀνὸν
ἐπὶ, ὡς ἐπὶ κατὰ τὴν εἰρηον τῶν ὁρθῶν δόγμα-
των ἐπέσει ἐπέσει, ἐδοξε γνώμη τῶν βασι-
λέων, τὴν ἀπὸ ἐκαστοῦ ἀρεσιόνητος ἐπίσκο-
πος, ἐπὶ ῥήτῃ ἢ μίαν κατὰ λαβεῖν τὴν Καρδὴ
πόλιν ἢ αὐτὴ ἰλλυριῶν, σιωπῶν δὲ πρῶ-
τον εἰς Οὐλίππε πόλιν τῆς Θρακίας οἱ ἀπὸ
τῆς ἐπὶ, γράψασιν τοῖς ἀπὸ τῆς δύσεως ἡδὴ
ἐκ Καρδὴν σιωπῶν ἰλλυριῶν, ἀπὸ σιωπῶν
συνεπέσει τῆς κοινωνίας τῶν ἀμφοῖν τῶν ἀθα-
νάσιον, ὡς κατὰ τὴν εἰρηον· ἄλλως μὴ συνίεναι

E Lapsis deinde tribus annis, rursus
Orientales Episcopi aliam fidei for-
mulam ad Occidentis Episcopos mise-
runt, quæ μακροεὶχον vulgo cognomi-
natur, eo quod proluxiori sermone con-
scripta sit quam superiores. In hac sub-
stantiæ quidem Dei nullam mentionem
fecere. Eos vero qui dicunt Filium ex
nihilò, aut ex altera hypostasi, non au-
tem ex Deo: & tempus aut sæculum
aliquando fuisse cum is non esset, ex-
communicarunt. Hanc porro expositio-
nem cum Eudoxius Episcopus Germa-
nicæ, & Martyrius ac Macedonius de-
tulissent, Occidentis sacerdotes suscipe-
re noluerunt. Decretis enim Synodi Ni-
cænæ se contentos esse dicebant, nec
præterea quidquam curiosius esse inqui-
rendum. Cumque Constans Augustus
id beneficii loco à fratre suo postulasset,
ut Athanasium in sedem suam restitue-
ret, nec tamen literis suis quidquam
proficeret, obfistentibus scilicet hæreti-
cæ factionis hominibus: Athanasius ve-
ro ac Paulus Constantem adeuntes, Syn-
odum fieri flagitarent, tanquam idcirco
insidiis appetiti ut rectæ fidei Doctrina
subverteretur: ex communi consensu
utriusq; Imperatoris placuit, ut tam Ori-
entis, quam Occidentis partium Episco-
pi, constituto die Serdicam cõvenirent,
quæ urbs est Illyrici. Igitur Orientales,
cum Philippopolim Thraciæ prius con-
venissent, Occidentalibus jam Serdicæ
congregatis scribunt, ut Athanasium à
Concilio & communione sua submo-
veant, utpote depositum Episcopatu: alioqui se ad Concilium venturos non